

בית בני התא

עלון חודשי לבני תורה הספרדים ההולכים לאורו הגדול של מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון יג + אייר תשפ"ה

הרה"ח ר' יוסף נחמן לוי שליט"א מרבני הארגון מחבר סדרת הספרים 'מטעמים' על התורה והמועדים

דיבורי דעת ולב ממועמקי מעיינותיו הנפלאים של הנחל נובע

לב העולם

הנחישות ניצחה

משה רבינו רואה את האש היוקדת שלהם, את הנחישות הבלתי מתפשרת שמרצדת להם בין העיניים, ואומר: התבערה הזאת עוד תוליד כאן משהו עצום

אותנו גם עתה, ובלבד שלא ניאש את עצמנו מתפילה לשאול בכל פעם: למה נגרע להקריב את קרבן השם?

"בית ספר" למיואשים

לכל אחד ואחד ישנן בלב משאלות טובות שעל פי דרך הטבע אין להן אי פעם סיכוי להתממש. אנחנו כל כך רוצים להיות קדושים יותר, ללמוד טוב יותר, להתפלל

ואומר: האש הזאת עוד תוליד כאן משהו. בוא נראה מה יתבשל כאן. וכפי שאנחנו יודעים, מהסיפור ההוא 'נולדה' מצווה חדשה: 'פסח שני', וזה נשאר לדורות.

המצווה הזו נולדה מעבר לכל סיכוי והגיון טבעי, ולימדה את כולם פרק עמוק במשפט: 'אין שום יאוש בעולם כלל'.

אגב, המושג 'אוש' לא שייך רק לאדם על סף התאבדות או חולה סופני שהרופאים כבר סופרים לו את הימים ל"ע. הייאוש עלול לחלחל גם בלב של אנשים בריאים וחזקים. וכפי שהיטיב לנסח זאת רבי נתן בלשונו הבהירה:

היה קורא תגר על זה

"כל אדם, צריכים לעבור עליו ימים ונהרות ומדברות המלאים נחשים ועקרבים גדולים ונוראים (כלומר, ניסיונות בכל מיני תחומים) עד אשר זוכה להיכנס בשערי הקדושה באמת. וזה הדבר אי אפשר לפה לדבר, כי לכל אחד נדמה שיש לו מניעות כאלה ונתפס בתאוותו ומצודתו כל כך עד שלאיש כמותו אי אפשר לשוב באמת להשם יתברך, כי כבר נלכד ימים ושנים במה שנלכד עד אשר לא יאמין שוב מני חושך".

"ורבינו זכרוננו לברכה, היה קורא תגר על זה מאוד. כי באמת הכול יכולים לזכות להתקרב להשם יתברך באמת. וזה עיקר שלמות התשובה שאפילו כשרואה האדם את עצמו שהוא רחוק מאוד מהשם יתברך וטומאתו עליו ממעשיו הרעים, אף על פי כן, יחזק את עצמו ויבוא בהכנעה לפני השם יתברך, וישאל על נפשו כמו ששאלו אלו האנשים 'למה נגרע להקריב את קרבן השם'. דהיינו להתקרב להשם יתברך לעסוק בתורה ולהתפלל וכו', כי בוודאי יש לו תקוה גם כן להתקרב להשם יתברך, ואז בוודאי ימצא לו ה' תיקון ויודיע לצדיק, כמו שהודיע למשה תיקון הפסח שני, שהוא פליאה נשגבה, ובזה הורה לנו דרך תשובה שאין שום יאוש בעולם כלל".

כי יש תיקונים נפלאים ונעלמים מאוד שיכולים לתקן

כל צלם מקצועי יודע שעליו להיות דרוך ומרוכז בכל פרט באירוע אליו הזומן. בכל חתונה, למשל, ישנם רגעים שאסור לפספס. אלו הם שניות שאי אפשר לשחזר אותן. את נתינת הטבעת אפשר אולי לצלם פעם שניה אבל את ברכות הנישואין אי אפשר כבר לברך שוב. ומי מדבר על הקובץ הדיגיטלי של התמונות שעליו לשמור מכל משמר.

ואם ככה בצילום, על אחת כמה וכמה כשמדברים על קיום המצוות. מי שלא שמע שופר בראש השנה - כבר לא יוכל השנה לקיים מצוות שופר, ומי שלא הדליק נרות בחנוכה - כבר לא זכה להדליק השנה. לכל דבר יש עת זמן, וכיון שעבר זמנו בטל קרבנו (על פי ברכות כו ע"א).

משפט עממי אומר: 'לא בוכים על חלב שנשפך'. וזה נכון. אולם האמת שהיא שגם לאחר שנשפך חלב - עדיין יש מה לעשות! אפשר לנסות להשיג חלב חדש, לנסות משקה אלטרנטיבי אחר ובסוף להסתדר איכשהוא. אך במצוות - היחס שונה, כאשר מגיע סוף זמן קריאת שמע לדוגמא, אי אפשר למצוא חלופות אחרות. ההזדמנות היומית מתפוגגת ונגמרת.

למה נגרע?

בפסח שני נפל דבר בישראל. ביום הזה נגשו למשה רבינו יהודים שהיו טמאים בפסח ראשון והתחננו על נפשם: "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" (במדבר ט, ז).

מה היינו עונים לאדם עם קוקו ארוך שנכנס בב' בחשון ל"כולל הלכה", עוצר חברותא באמצע לימוד לוחט ושואל אותם: "חברים, לא שמעתי שופר בראש השנה כי הייתי אי שם במסלול בהרי ההימליה, יש סיכוי לשמוע כעת...?"

וכי יש מה לענות לו?

ומה עושה משה רבינו? "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם" (שם). משה רבינו רואה את האש היוקדת שלהם, את הנחישות הבלתי מתפשרת שמרצדת להם בין העיניים,

ככל שעוברות השנים אנחנו מתחילים להשתכנע שמדובר בתופעות תורשתיות שאי אפשר להיחלץ מהם לעולם

טוב יותר, לקום חצות, ולעשות הרבה דברים טובים שלא נראה שיש סיכוי פעם לזכות להם.

ומי מדבר על תכונות והרגלים שליליים, שככל שעוברות השנים אנחנו מתחילים להשתכנע שמדובר בתופעות תורשתיות שאי אפשר להיחלץ מהם לעולם. וכמו שאנשים רגילים לומר: 'זה לא הצד החזק שלי', וגמרנו.

לכל דפוס החשיבה הללו בא 'פסח שני' וטופח על הפנים. פסח שני עשה ועושה 'בית ספר' לכל המיואשים הללו. אם נעשה את שלנו ונבקש חזק, יפתחו לנו אפיקים חדשים. בוא ותשאג בעקשנות לפני בורא עולם: "למה נגרע". למה יש יהודים שזוכים לכל כך הרבה טוב רוחני ועדין אני לא זוכה...

פסח שני הוא ה'חג' של 'אין שום יאוש בעולם'. בוא והצטרף גם אתה, אל תישאר בחוץ.

(על פי לקוטי הלכות ברכת הפרות ה"ה, טז. גבית חוב מיתומים ה"ג, יח)

יו"ל ע"י ארגון 'אגדלך' - איחוד בני הישיבות הספרדים ההולכים לאורו של מוהר"ן מברסלב זיע"א

ליצירת קשר: 052-718-2678 | 052-760-2544

מזכירות: 052-714-0454 מייל: agdelha148@gmail.com קו 'אגדלך': 02-313-75-56

ל"ג לעומר

כי לא תשכח מפי 'זרעו'

ל"ג לעומר הוא הזמן בו יש לנו את עיקר ההבטחה 'שלא תשכח מפי זרעו', וממילא כל אחד מאיתנו יש לו את הכוח לפעול ביום קדוש זה את עיקר בקשת החינוך שבאמת 'לא תשכח התורה מפי זרעו'.

בכוחו דרשב"י אפשר לפעול זאת, ובוודאי שעיקר הפעולה בכוחו באה לידי ביטוי על ידי תפילה ובקשה להשי"ת ביום זה, ובפרט מי שמתאפשר לו לעלות ולהשתטח במירון, וגם זוכה לרקוד ולשמוח שבוודאי יש בכוחו לפעול תוך כדי השמחה והריקודים ישועות גדולות בעניין חינוך הבנים ש'לא תשכח מפי זרעו'.

אך עדיין יש לזכור שעיקר כוחו דרשב"י שהבטיח הבטחה גדולה זו, הוא למי שזוכה להתקרב לאורו הגדול, להבין קצת מרחוק מהו עיקר כוחו של הרשב"י, ואת הדרך הזו להנחיל לבניו ולבני ביתו, כי דווקא ע"י אורו של רשב"י זוכים שאכן לא תשכח מפי זרעו.

כי עיקר השכחה והזקנה שיש לצעירים, הוא רק מחמת שאינם יודעים כמה נחת רוח יש למעלה, וכמה סודות גדולים נוראים ועצומים יש בעולם.

אמנם מצוות חינוך הוא להרגיל במצוות ומעשים טובים, אך יש במצוות חינוך חלק פנימי יותר, והוא, להנחיל בבית שבכל מצווה שעושים, נעשה בזה דברים נוראים ביותר למעלה, כי יש סודות בכל דבר בעולם, ואין העולם פשוט וחיצוני כפי שהוא נראה.

אין המכוון לדבר שיחה ושיעור בבית מענין תורת הסוד, אלא ענין זה צריך להיות מורגש בכל האווירה של הבית, בכל עת מצוא, בברכת המזון, באמירת ברכות בקול, ובפרט בעיתות של שבתות ומועדים, אז הלב יותר פתוח ומתחבר לקלוט את האווירה בבית, וכאשר אז זורקים לאוויר מילים של רוממות, כמו: 'לכבוד שבת קודש', או: 'איזה יפה בירכת, בוודאי כל העולמות והמלאכים הזדעזעו!' וכן לעשות תנועות של התרגשות במצוות של מצה ולולב, אפילו תנועות חיציניות המעוררות את הפנימיות.

להתנענע בלימוד בתנועה של ניגון 'איי אומרת הגמרא הקדושה' וכיוצ"ב, ובכל פרק תהילים שהילד אומר, לומר לו: 'בוודאי ה' שמע כל מילה שלך' [אף שמהצד הכנסנו לו ממתק ביד], כל זאת מכניס קדושה של סוד בבית, והוא מעורר את הילד להבין שיש עומק ביהדות, וגורם לו לא לשכוח את הישירה הזאת לעד'.

דווקא הסודות הטמירים והנעלמים הם אלו שמלהיבים את הלב, והם אלו שמעוררים חיפוש ורצון להתחבר אל התורה ונותנה.

זהו כוחו של הרשב"י שהבטיח שלא תשכח תורה על ידו, בזכות הזוה"ק, שעצם קיומו, גם מי שלא לומד אותו, מקבל השראה ואמונה שיש סודות בעולם, ויש פנימיות ודברים נעלמים בכל מצווה שעושים ובכל ניסיון שאנו עומדים בו.

וכפי שאדם משכיל להכניס אוירה זו בביתו, כך בפועל יזכה לראות שבכוחו של בעל הסוד הגדול, לא תשכח מפי זרעו'.

למעשה:

עיקר החינוך מעבר להרגל המצוות, הוא ללמד בבית שיש סודות נסתרים בכל יהודי ובכל דבר שעושה, ויש להשתדל בכל מיני אופנים להחדיר זאת בבית, ורק באופן הזה נזכה להבטחה ש'לא תשכח מפי זרעו'.

גדולת רשב"י זיע"א ועניין ל"ג לעומר

מובא בדברי רבותינו ז"ל: כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשכח מישראל ואמר רשב"י שלא תשכח שנא' "כי לא תשכח מפי זרעו".

וכתב רביז"ל בהקדמתו לליקו"מ - "לכו חזו", שההבטחה של רשב"י שלא תשכח התורה מישראל, היא דייקא על ידי רשב"י, ומרומז בפס' שהביא ממנו ראייה: כי לא תשכח מפי זרעו ס"ת יוחאי, שע"י זרעו של יוחאי שהוא רשב"י לא תשכח התורה, וכן בזה"ק (ח"ג קכ"ד): 'בהאי חיבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון מן גלותא'.

ובעניין הקשר שבין רשב"י זיע"א לרבינו הק', אמר ר' שמואל הורביץ זצ"ל שרביז"ל קבע תורה זו בפתיחת הספר כמו שמצוי שכותבים בתחילת הספר "ניתן להשיג את בכתובת פלונית", כו"כ אותו דבר, להשיג את רביז"ל זה אצל רשב"י דווקא.

וכידוע כמה שאנשי שלומינו היו נמצאים במירון תמיד ועושים שם עבודת ה' יומם ולילה, ור' מיכל בן מוהרנ"ת היה אומר שללמוד זוהר אצל רשב"י זה כמו לשנות בירה ישר מהחבית, דהיינו ישירות מן המקור. גם ר' יצחק בן מוהרנ"ת כשבא לא"י, עיקר עבודת ה' שלו היה ע"ק האריז"ל וע"ק רשב"י במירון ובפרט בהילולא שלו בל"ג לעומר וכמו שאמר שזה חתונה יפה.

ועיקר מעלת הזוהר הק' הוא שע"י לא תשכח התורה. כי שכחת התורה אינו כפשוטו חלילה אלא הוא שכחת הלב והתרדמה והשינה. כי וודאי שגם החכמים היו יודעים מה שכתוב בתורה "כי לא תשכח מפי זרעו" אלא שבוודאי ידעו את התורה גם בדורות האחרונים אלא שחששו שהתורה לא תשכח מהלב, שיהיה קיום התורה "מלומדה" בלי חיות ואהבה ויראה, אך ע"י הזוה"ק ורשב"י ורבינו ז"ל - לא ישכח. וכמ"ש בשיחות הר"ן שהלשון של הזוהר מלהיב את הלב מאוד לעבודת ה' שכתב "זכאה מאן דעביד הכי" וכן להפך "וי למאן דעביד הכי" שזה מחמם הלב והנשמה לעבודת ה' בהתלהבות גדולה.

ובעניין גדולת יום ל"ג לעומר שמקובל שזה יום פטירת הרשב"י זיע"א, וביום זה גילה האדר"י וביום זה מתחיל התנוצצות אור פנימיות התורה, ואור קבלת התורה שנשלם בחג השבועות. כי יש ל"ב ימים קודם שזה בחי' תיקון המידות שהלב כולל כל המידות, ויש י"ז ימים כמנין טו"ב אחרי ל"ג לעומר שזה בחי' וירא אלהים את האור כי טוב זה בחי' סודות ופנימיות התורה.

ע"כ הזמן גרמא להרבות בעסק הזוה"ק, וכידוע שרבי לוי יצחק בנדר זצ"ל היה קורא כל שבוע את כל הפרשה בזוהר של אותו שבוע, וכמו"כ ר' בנימין זאב חשין זצ"ל היה יודע כל הזוה"ק בע"פ והיה דורש כל שבוע פנינים מהזוה"ק במקהלות עם, וע"כ צריך לעשות קביעות בזוה"ק הן בגירסא הן בעיון עם פירוש.

ובנוסף לזה לשמוח מאד בהילולת רשב"י שיום זה מסוגל הן להצלחה גשמית והן להצלחה ברוחניות, ואם יזכה לקרוא כל האדר"י ביום ל"ג לעומר - אשרי לו (וכך היה נוהג הרה"ח ר"א מ קעניג זצ"ל ועוד הרבה מאנשי זצ"ל) ולשמוח ולרקוד ולשיר ולאכול ולשתות בשמחת הרשב"י זיע"א. ובזכות הרשב"י והננמ"ח, שרשב"י הוא בחינת עיר וקדיש מין שמיא נ'חית, נזכה לגאולה שלמה בבי"א.

הדיבורים הללו היו כל כך פשוטים למשתתפי השיעור, אבל בשבילי זו הייתה בשורה של פעם בחיים. פתאום הבנתי מה היה חסר לי כל השנים. רציתי קשר פשוט עם ה' סיפור התקרבותו המופלא של האברך היקר הר"ר אליעזר ב. שליט"א

את כל ההרגשות ואת כל המחשבות והתסכולים. כי הוא יכול להבין אותנו יותר מכל הנבונים.

הדיבורים הללו היו כל כך פשוטים למשתתפי השיעור, אבל בשבילי זו הייתה בשורה של פעם בחיים. פתאום הבנתי מה היה חסר לי כל השנים. רציתי קשר פשוט עם ה'. והנה זאת הדרך להגיע לכך - לדבר עם הקב"ה ולספר לו בלשון הכי גלויה את כל מה שעובר עלי. את העלויות ואת הירידות, את הרצונות הטובים יותר והטובים פחות. את הכל לשוח לפני ה'.

התחלתי להתבודד וחשתי את מה שיחושו כולם בביאת משיח. כזאת נעימות ומתיקות שאי אפשר להסביר במילים. היום אני יודע שזה היה אור מיוחד שה' העניק במתנת חינוך, על מנת לקרבני אליו.

בהמשך, רציתי לשמוע על עוד עצות של רבינו, וככה אט אט פתחתי ספרי רבינו, למרות שהייתה לי מניעה גדולה על זה. בחסידות בה הסתובבתי - ברסלב הייתה מחוץ לפרשה לגמרי. ממש הס מלהזכיר. למרות זאת, חסד ה' גבר עלי, פתחתי שיחות הר"ן, ליקוטי מוהר"ן, ליקוטי תפילות. חשתי שנגעתי בטעם חדש. החיסרון נתמלא.

גרפולוג בת"ת. מעניין לציין, כי לאחרונה נזכרתי במאורע שהתרחש עימי בהיותי בערך בגיל 10. לתלמוד תורה בו למדתי, הוזמן גרפולוג ידוע על מנת שישעשע את התלמידים. כל אחד היה צריך לצייר ציור ולהגיש לגרפולוג, וככה על ידי חוכמת הכתיבה, אמר לכל אחד מה ניתן להבין עליו מתוך הציור שציר. כאשר הגשתי לאותו גרפולוג את הציור שלי, הוא התבונן ואמר לי כמה דברים, כאשר לסיום הפטיר לעברי: בערך בגיל 25 - תעבור מהפך מסוים והחיים שלך ישתנו לטובה. הדברים לא נכנסו עמוק בליבי ודי מהר שכחתי ממה שאמר.

רק לאחרונה, נזכרתי באותו מאורע ופתאום שמתני לב שאכן ההתקרבות שלי לרבינו התרחשה ביותר בן 25. וראה זה פלא.

ישוב הדעת. לסיום אני רוצה להדגיש נקודה חשובה. מצד משפחתה של אשתי ישנם רבים שהתקרבו לברסלב. אולם במפגשים המשפחתיים, מעולם לא חשתי מצדם - רצון לסחוב אותי פנימה לתוך ברסלב. הפוך, הם כל כך כיבדו אותי, וזרמו איתי בדרך של החסידות אליה השתייכתי, עד שאני בעצמי הפלאתי מהם. והאמת היא שזאת הדרך האמיתית של רבינו, להתנהג ברחמנות לשני, לחזק אותו, לכבד אותו, להגדיל אותו, ואם ירצה - יבוא ויטעם אף הוא ממיימי המתוקים של רבינו הק'. אשרינו.

נכון... מדובר באנשים נפלאים וטובים מאוד, יהודים כשרים ואנשי מעשה, רק שאני הרגשתי חיסרון שלא יכלו למלאות לי אותו.

למה לי חיים. הצימאון שלי לה' היה בקנה מידה לא רגיל והרגשתי ששום 'עבודה' לא מצליחה להרוות אותי כדבעי. הקושי היה עצום, ואני זוכר איך ממש אמרתי לעצמי: אם ככה, למה לי חיים... מה יהיה איתי... הרי אני כל כך רוצה להיות יהודי כשר... אבל לא מצליח להתחבר באמת לשום דרך ולשום עצה...

באחת הפעמים, פניתי ליהודי חשוב, מורם מעם, וסיפרתי לו את הרגשותיי. הוא הקשיב ואמר לי

תראה, אם אתה לא מרגיש טעם בחיים, כנראה שהייעוד שלך בעולם זה לחיות למען אחרים

בכובד ראש: תראה, אם אתה לא מרגיש טעם בחיים, כנראה שהייעוד שלך בעולם זה לחיות למען אחרים...

לקחתי את הדברים בתמימות, ניסיתי ללכת עם המהלך הזה אבל לאחר מספר ימים הרגשתי שאני לא באמת מחובר לרעיון. כאשר אין טעם של סיפוק מהחיים, אי אפשר לעשות ולפעול בשביל משהו אחר.

כל זה הוביל אותי להבנה מייסרת מאוד. הבנתי שאין בעולם אפילו אדם אחד שיוכל לרדת לסוף דעתי, להבין מה באמת עובר עליי. גם כשנכנסתי מספר פעמים לאדמו"ר שליט"א ושטחתי בפניו את לבטי בדרכי עבודת ה', הוא אמר לי שיחשוב מה אפשר לומר לי. כשיצאתי מהקודש פנימה, אמרתי לעצמי בכאב: אליעזר, אתה כל כך משונה עם הרצונות שלך, שאפילו הרב"ה מסתפק האם ואיך לסייע בערך.

רק הוא יבין אותי. עד שביום אחד שיגרתי הגיעה זמן הגאולה הפרטית שלי. הזדמן לי לשבת בבית כנסת ושם שמעתי שיחה מאחד מחסידי ברסלב. הוא דיבר על התבודדות ובין היתר אמר בפשיטות: לפעמים נדמה לבן אדם שאין אף אחד בעולם שיוכל להבין אותו. וזה באמת נכון. אבל יש משהו אחד שתמיד תמיד מבין אותנו: השי"ת. ולכן אין דרך אחרת בעולם, רק לדבר אתו יתברך ופשוט לגלות לו

חיפושים. לפני שאתחיל לשתף במסע החיפוש שלי, אבקש להקדים שבסיפור ההתקרבות אין התחלה מוגדרת וגם לא סוף ידוע מראש. לא מדובר בפרטים טכניים ולכן קשה להביע את הכל במילים והגדרות, ובכל אנסה עד כמה שיהיה ניתן לתאר את השתלשלות העניינים. נולדתי ב"ה למשפחה טובה ואיכותית ביותר. אבי שליט"א הינו תלמיד חכם בקנה מידה לא שגרתי ובעל מידות תרומיות ונאצלות. במשך שנים ארוכות - שימש בתפקיד ר"מ באחת מהישיבות גדולות הספרדיות, מהטובות ביותר בירושלים.

בבית הזה גדלתי, אך כבר בגיל הנעורים הרגשתי משיכה גדולה לעולם החסידות, אבי שליט"א לא התנגד לחיפוש שלי, וככה עברתי מחצר לחצר חיפשתי וחיפשתי את שאהבה נפשי. עמדתי שעות רבות מול צדיקים ואנשי מעשה וראיתי את התפילות הזכות שלהם ואת ה'טיש' בליל שבת בהשתתפות המוני החסידים. בדקתי פה ניסיתי שם, עד שהגעתי לחסידות מפורסמת ומיוחדת מאוד - שם נעצרתי ואמרתי: "פה אשב כי אותיה". הרגשתי איך הלב שלי נפתח לעבודת ה', הייתי מתלהב בקיום המצוות ומתייגע בכוונה ושקיעות בתפילה, נכנסתי גם להתמדה גדולה ולימוד של שעות רבות קודם שחרתי. נכנסתי למהלך עם כל הרצינות וב"ה זכיתי לדברים הרבה.

קרבה פשוטה. ובכל זאת, למרות כל העבודות הגדולות, חשתי בתוכי מין חיסרון שאי אפשר להסביר במילים. ממש כפי שרבינו הק' מתאר במעשה מרב ובן יחיד (סיפורי מעשיות). קיימתי כל הוראה של האדמו"ר אליו השתייכתי, עשיתי כל מה שרק יש ביכולי ובכוחותיי, ובכל זאת הסתובבתי עם כאב גדול בלב, רציתי וביקשתי להרגיש קרבה פשוטה לה', ולא זכיתי.

כאשר דיברתי עם חבריי החסידים על מה שעובר עליי, הם התפלאו על הרצונות האלו שלי, ואמרו בהחלטיות: "ממתי בכלל צריך 'להרגיש' משהו, עושים מה שעושים, מתפללים ולומדים וזהו. אנחנו בכלל כלום אחד הגדול, תן לרבי'ה לפעול מה שצריך לפעול". היום אני כבר יודע את מה שרבינו הזהיר אותנו על כך שהאמונה תהיה עם דעת, ולא אמונה נטולת בינה ודעת פשוטה. למעשה, זה בדיוק מה שהרגשתי בתקופה ההיא. הסבירו לי שזה בסדר גמור לא להבין, לא להתחבר, פשוט לעשות מה שצריך לעשות ושלוש על ישראל. ושלא תבינו לא

מאמר שמיני בסדרה

מותר להתעקש בהתבודדות לקבל את מה שרוצים?

אפשר לבקש טוב ושוב, אפשר לנסות גם "לשכנע" את ה' לתת לנו את מה שאנחנו רוצים, אבל להתעקש - אסור וגם מסוכן. ההבדל בין בקשות חוזרות שמתרות וטובות לבין התעקשות, הוא שלהתעקש פירושו לבוא מתוך טענה, מתוך כעס, מתוך דרישה ותביעה והרגשה ש"מגיע לי" ולכן אני תובע לקבל את מה שאני רוצה כאן ועכשיו. מיד ובדיק באופן שנראה לי.

צריך תמיד לקחת בחשבון שאולי זה לא מה שאני צריך בעצם, שאולי זה לא הזמן המתאים. אני ממשיך לבקש, אבל בהכנעה, בבקשת רחמים וחנינה, לא מתוך טענה, ותמיד מתוך ידיעה שאבא שבשמים יודע הכי טוב מה נכון ומה לא נכון לכן שלו, ולכן רבינו כותב (ליקוטי מוה"ר"ן תורה קצ"ו): "כי אסור לאדם לעמוד עצמו על שום דבר, היינו שאסור להתעקש בתפילתו שהקדוש ברוך הוא יעשה לו דווקא את בקשתו, כי זה הוא כמו לוקח דבר בחזקה, בגולה. רק צריך להתפלל ולהתחנן לפני השם יתברך ברחמים ותחנונים, אם יתן השם יתברך יתן, ואם לאו לאו".

רבי נתן מסביר מה הכוונה בדחיקת שעה בתפילה וכותב ("ליקוטי הלכות נזיקין ה' סעיף ט"ו): "שהוא עיקש ורוצה להתעקש שימלא לו השם יתברך תיקף חפצו וכשאינו לו מה שחפץ הוא אומר שאי אפשר בזה האופן לעבוד את השם יתברך".

לבקש "תן לי", זה טוב מאד, אבל לבקש "תן לי כאן ועכשיו, בזמן שאני רוצה ובדרך שאני רוצה, אחרת לא אוכל לעבוד אותך כראוי", זוהי גאוה ודחיקת שעה.

בסיס האמונה היהודית הוא שהשם יתברך משגיח עלינו בהשגחה פרטית, וכל מה שקורה לנו מכיון ממנו ממש לטובתנו ולתיקון נפשנו. גם לדברים שלא נעימים ולא רצויים לנו כמו חולי, קשיים בפרנסה, המתנה ארוכה לזיווג או לילדים או כל קושי אחר, יש משמעות וסיבה.

את האמונה הזאת צריך לבנות ולחזק, צריך ללמוד על זה ולדבר על זה ולבקש מהשם יתברך שיחזק אותנו בזה. וחיוזק האמונה הזאת היא המשימה הכי גדולה שלנו בחיים, בפרט בדור הזה. דברי רבינו עוסקים הרבה מאד בנושא הזה ובו ראה נושא מרכזי ועיקרי.

ביחד עם זה השם הטוב והרחמן נתן לנו אפשרות לפנות ולבקש ממנו כל מה שאנחנו רוצים. למרות שהקשיים הם לטובתנו, יש אפשרות שהפניה שלנו אליו לבקשת עזרה תשנה את המציאות. אם אני חולה חס ושלום, זה לטובתי. אבל יכול להיות שאם אני אתפלל אני אבריא וגם זה יהיה לטובתי, כי התפילה יצרה אפשרות שאני אקבל את התיקון שלי בדרך של בריאות ולא בדרך של חולי.

ואם לא קיבלתי את מה שרציתי? אני צריך לחזור ולהתחזק באמונה שלעת עתה עדיין התיקון שלי הוא להתמודד עם החולי.

וביחד עם זה אני יכול להמשיך ולבקש רפואה שלמה.

תפילה עם אמונה שהכל לטובה עוזרת לנו להתפלל בלי מתח וציפיה היסטורית למילוי בקשתנו. הוא ממתיקה את עוצמת היסורים כי יש להם תכלית,

ומאפשרת לנו מצד אחד לא להתעקש יותר מידי ומצד שני לא להתייאש אלא להמשיך להתפלל. בתחנונים, בסבלנות, בהתמדה, מתוך הרגשת קרבת השם וחסדו גם אם לא קיבלתי עדיין את מה שרציתי.

וכשיש אמונה, לא נבהלים ממה שעובר עלינו ויש כוח לבקש. כך מתאר רבי נתן את כוחה של תפילה מתוך אמונה שהכל לטובה ("עלים לתרופה" מכתב ק"ה): "ומכל זה יוכל להבין רמזים לבל יבהלוהו רעיוניו מכל מה שעובר עליו, הן בפרנסה, הן בבריאות ושאר דברים. רק מכולם יזכור בהשם יתברך מכל מקום שהוא, איך שהוא. כי גם בשאול תחתינות יכולין להיות סמוך להשם יתברך ולזכור את עצמו בהשם יתברך בכל עת, בפרט על ידי השינויים וההפתקאות שעוברים עליו, שכולם הם רק בשביל לרמוז לו, כידוע לנו, כאשר כבר דיברנו בזה הרבה.

ואיך שהוא, תפילה וצעקה מועיל לכל דבר, אך קשה לצעוק ולהתפלל כי אם

על ידי דרך הנ"ל, שאינם מתבהלים כל כך, רק יודעים שכך מנהיג השם יתברך העולם, וכך הוא הניסיון של כל אדם שבעולם, שיעבור עליו מה שיעבור בכל יום, והכל לפי האדם והזמן. זה - מנסין בעניות גדול וזה - בעשירות מופלא, וזה - בפרנסה כזאת וזה - בפרנסה כזאת. וכל השינויים שנעשין באדם ובזמן, בכל יום ובכל אדם, אשר עצמו מספר, כי אדם זה בזה היום לפי מעשיו ולפי נשמתו צריך להתנסות בעניין זה דייקא וזה בעניין אחר לגמרי, אבל הצד השווה שבכולם, שכולם מלאים דאגות ויגונות ויסורים בלי שיעור, וכולם אין להם במה להחיות ולנחם עצמן כי אם במה שחוטפין בכל יום איזה דבר שבקדושה, תורה ותפילה וצדקה וגמילות חסדים וכו', שעל ידי זה יצליחו לנצח. וחוף מזה הכל הבל, אפילו אם היה לו כל העשירות והעולם הזה של כל בני העולם, מכל שכן שאין מי שיהיה לו העולם הזה, כאשר ידוע לנו כבר.

ובזה בטחנו, שסוף כל סוף יהיה אחריתנו לטובה גדולה, בעזרת השם יתברך, ואל יעזבנו ואל יטשנו בחסדו הגדול, יתברך שמו לנצח".

לעומת זאת - תפילה בלי אמונה שהכל לטובה הופכת לדחיקת השעה, לתפילה מתוך כעס, מלאה חוסר סבלנות וטרוניה כלפי השם שלא ממלא את רצוני, ולבסוף עלולה להוביל ליאוש והפסקת התפילות.

דחיקת השעה יכולה לבוא מתוך כמה סוגי מחשבות והרגשות:

אני לא יכול לסבול יותר. זה חייב להיפסק כאן ועכשיו.

מה שקורה לי הוא עוול לא מוצדק ויש לי טענות על העוול הזה.

אני אתפלל בכל הכוח עד שאני אשיג את מה שאני רוצה. הכל תלוי רק בי.

אני אתפלל שעות ארוכות רק על מה שמציק לי עד שאני אקבל את מה שאני רוצה.

רבינו אומר שלהפעיל לחץ בתפילה, שיהיה דווקא כמו שאני רוצה ולא בשום צורה אחרת, זה מסוכן ויכול לעורר בשמיים קטרוגים על האדם.

הדרך הנכונה היא: להאמין בטוב השם ובחסדו בכל מה שקורה לי וביחד עם זה להשתמש ברשות שהוא נתן לי לתאר ולפרט את הכאב ולפנות אליו ולבקש ברחמים ובתחנונים להיושע מצרתי. אפילו טוב ושוב, אבל לא בכוח ובכעס.

תנאי בעשיית המצוות והנפק"מ לספירת העומר

בימי הקיץ הארוכים, נהג ר' יוסף להיכנס לבית הכנסת מוסאיוף מיד אחרי הכולל ולהתפלל ערבית, כדי שיוכל להיות פנוי ולעזור לנוות ביתו בשעות הערב. באחד הימים, כאשר שמע את החזן בסיום התפילה מתחיל "לשם יחוד" של ספיה"ע, החל להתלבט מה עליו לעשות. מצד אחד, לא הגיע זמן ספיה"ע, מן הראוי להמתין ולספור רק אז. ומצד שני, אם ילך לביתו בכוונה תחילה לספור בהמשך הערב, יתכן שישכח חלילה ויפסיד הברכה. כיצד עליו לנהוג?

והשיג עליו הב"י דלמה לא מהני הרי סו"ס יש כאן כוונה בתקיעה זו למצווה עכ"ד. והנה לכאורה איפולגו הרא"ם והב"י במחלוקת המ"א והט"ז, דהרא"ם ס"ל מצוות צריכות כוונה לצאת יד"ח וא"כ אם לא יודע איזה מצווה מקיים תשר"ת או תש"ת - חסר לו בכוונת המצווה, משא"כ הב"י ס"ל דהעיקר שידע שמקיים מצווה (זה הפירוש מצוות צ"כ) וא"כ יוצא יד"ח כיוון דממנ"פ כוונתו לקיים מצווה (וע"ש בשב"ל).

וא"כ לפי האמור דהשו"ע בהל' ספיה"ע (למג"א) ס"ל דמצוות צריכות כוונה היינו לצאת יד"ח, א"כ בהל' שופר לכאורה סותר א"ע דס"ל כהט"ז דמצוות צריכות כוונה היינו לדעת שמקיים מצווה, ודו"ק היטב בלשונו בהל' שופר בב"י וז"ל הטהור דבתנאי שפיר מיקרי מכווין דאע"ג דמשום ספיקא מתנה, מכל מקום מכווין הוא לצאת ידי חובת תקיעה עכ"ל, משמע הא במקום שאין ודאי מכווין לצאת יד"ח כמו בספיה"ע אין יוצא וא"כ מזכה שטרא לבי תרי דפסק בשו"ע בספיה"ע דמהני תנאי.

ונראה לומר דס"ל להשו"ע כהמג"א וס"ל דאפ"ה בתקיעה יצא יד"ח כיון שיש כאן כוונה שלימה לצאת יד"ח דמצוות תקיעה אחת היא בין תשר"ת לתש"ת.

ונראה מכ"ז דתנאי במצוות אינו דבר ברור דתלא במילי רברבי, דכגון במצוות דרבנן י"א דא"צ כוונה ולפ"ז אין מועיל תנאי למג"א הנ"ל (משא"כ למח"ש בדעתו מהני גם בזה) מ"מ דעת השו"ע דמהני תנאי גם בספיה"ע שהוא מדרבנן לדעת המג"א.

ולכן נפק"מ למתפלל ערבית מבע"י והגיע ביה"ש וירא שמא ישכח - יספור עם הציבור בביה"ש בלא ברכה, ואם יזכור יחזור ויספור בברכה, וכ"כ הרעק"א אור"ח סו"ס מ"ו שאם הציבור ירא שיעבור זמן ק"ש - יכוין בדרך תנאי בק"ש דקרבות שאם יעבור הזמן יצא יד"ח בקריאה זו, ואם לא יעבור לא יצא בזה אלא בק"ש שאומר בברכותיה.

וכ"פ בחזו"ע עמ' רל"ד ופסק דסגי במתכוין בדעתו וא"צ להוציאו בפה עיי"ש, גם בשו"ת שבט הלוי הנז' כתב בסוגיין דעלמא דלא כהט"ז אלא דמהני תנאי במצוות.

בב"י (או"ח תפ"ט) הביא דברי האבודרהם בשם המחזור ויטרי דהמתפלל עם הציבור מבע"י מונה עמהם בלא ברכה, מימר אמר אם אזכור בלילה בביתי אהדור לברך כדיון, ונמצא שלא ברכתי לבטלה ואם אשכח הרי מניתי ימים ושבועות למצווה. אבל הרמב"ם כתב: אם מנה ולא בירך - יצא וכן עיקר עכ"ל.

ומשמע מדברי ב"י שהכריע שא"א לעשות תנאי זה של הרד"א, כיון דיוצא יד"ח בספירה הראשונה, וכ"ד הרשב"א שם בתשובה הובא במ"א שם.

אמנם בשו"ע ס"ג פסק בזה"ל: המתפלל עם הציבור מבע"י, מונה עמהם בלי ברכה ואם יזכור בלילה יברך ויספור עכ"ל, והעיר המג"א סק"ז דאיך פסק בשו"ע דלא כהרמב"ם שהכריע בב"י כמותו, ות"י דאזיל לשיטתו (בסימן ס' ס"ד) דמצוות צריכות כוונה וא"כ יכול לכוין בדעתו שאם יזכור בלילה - אין כוונתו לצאת בספירה זו (עיי"ן מחה"ש ועוד אחרונים דלאו דווקא נקט אלא דאפ"ה אם מצוות א"צ כוונה סו"ס אם אין רוצה אין יוצא יד"ח).

אמנם הט"ז נקט בדעת השו"ע דאין מועיל תנאי זה (והשו"ע מיירי בסופר עם הציבור כדי שלא יחשדוהו ואין מתכוון כלל לצאת) וא"כ נחלקו המג"א והט"ז אי מהני תנאי בקיום מצווה.

ונראה בלאו בביאור הדין דמצוות צריכות כוונה, דהמג"א ס"ל שצריך לכוון בדעתו לצאת יד"ח המצווה (וכמו שנקט גם המ"ב ס"י ס' סק"ז ע"ש) ולכך ס"ל דיכול לתת בדעתו שאין רוצה לקיים המצווה רק באופן אחד (אם ישכח לספור). אמנם הט"ז נראה שלמד שמצוות צריכות כוונה, היינו שצריך לדעת שמקיים מצווה בעשייתו (וכ"מ לענ"ד מגוף הסוגיא בר"ה כח. יעו"ש וכ"נ לכאורה שלמד החי"א הובא במ"ב ס"י ס' סק"י). וא"כ במצווה שעושה על תנאי, חסר כוונתו שעושה המצווה ע"י מעשה זה, כיון שמשופק אם מקיים מצווה במעשה זה (ועיי"ן שו"ת שבה"ל ח"ב ס"י ב' או"ג' שהלך בדרך זו).

והנה האחרונים (ובניהם הדעת למהרש"ם תפ"ט) העירו דהנה מצינו מחלוקת דומה בזה בהל' שופר ס' תק"צ, דהביא בב"י קושיית הקדמונים למה תוקעים ב' תקיעות, אחת בסוף תשר"ת ואחת בתחילת תש"ת, והלא סגי בתקיעה אחת, והיא תעלה או לסוף תשר"ת או לתחילת תש"ת (מה שהוא האופן שכך צריך לתקוע), ותירץ הרא"ם שם דאין כוונה בתקיעה זו לא לתשר"ת ולא לתש"ת,

ניתן לשלוח תגובות והערות למדור זה, לדון להקשות לתרץ וליישב כדרכה של תורה
בשליחת מייל למערכת agadelha148@gmail.com או דרך מערכת נדרים פלוס

בהביבותא תליא מילתא

רשימת החברות לבחורי הישיבות הק'

לבקשת רבים להלן פרטי החבורות הקבועות לבחורים הלומדים בכלל הישיבות מלבד החבורות המתקיימות במסגרת הישיבות

עיר	יום	אי קשר	פלאפון
ירושלים - רמת שלמה	ליל שישי	הר"ר מיכאל רחמים שליט"א	053-311-2823
בני ברק - רח' עזרא	מוצ"ש	הר"ר יוסף חיים אבאי שליט"א	053-313-5370
ביתר	רביעי	הר"ר דוד צבי לוי שליט"א	053-316-2971 053-310-2449
אלעד	שלישי	הבה"ח אחראי החבורה הי"ו	058-324-8552

אמונה בהליכה עם תורה [ב]

בלעבור במהירות על כל ספרי רבינו כדי שיהיה לך רעיונות לחיזוק, אבל זה לא עיקר עסק התורה ולא שייך בזה התמדה. איך אתה יכול ללמוד תורה בליקו"מ עם חברותא ולהשקיע זמן יקר, מה כבר יצא לך מזה? תפילה בכוונה? אהבת ה'! זה לא נשמע לי 'עמל התורה'.

הוא אמר את דבריו בכזו רצינות, שלא ידעתי מה לענות לו. אולם דבר אחד הבנתי היטב: אני צריך להתחיל לברר עם עצמי מה הכוונה לימוד ועמל התורה. מה התכלית שלה. ובעיקר לשאול את עצמי באופן ברור: מה אני מחפש בחיים.

האם 'תורה' זה להרגיש שיצאתי עם איזה סברא טובה? האם תורה הכוונה שאני צובר יותר ויותר נקודות לקראת התואר 'תלמיד חכם'?

או שהתורה היא עצמותו של השי"ת, והוא נתן לנו את עצמו כביכול, את ה"חיי עולם", כדי לבוא לתכלית הבריאה, שנכיר אותו ונדבוק בו ["בגין דאישתמודעון ליה" כלשון הזוהר].

אם הצד השני הוא הנכון, אם כן אני צריך להקדיש את כל חיי וכוחותי כדי שמערכת ההפעלה שלי תהיה תקינה, כדי שאני אצמד יותר בנתיב הנכון, נתיב שמראה לי שהפירוש תורה זה שהשי"ת מורה לי דרך איך לחיות יחד אתו, ולא לחיות לבד עם קריירה אישית.

שלא נבין לא נכון. יש לתורה חלקים רבים וכולם חשובים, אבל כדי שהתורה תהיה באמת תורת ה', אנחנו צריכים לעשות דבר ראשון בירור עם עצמינו, מהי התורה, לשם מה אנחנו לומדים, ומה אנחנו מצפים שהתורה תיתן לנו.

אם כבר באת למסקנה שהתורה תכליתה הדביקות בה', אתה מוזמן לפתוח את הספר ליקוטי מוהר"ן ולגלות עולם מופלא של קרבת ה'. תורה שתביא אותך לקשר ודביקות מיוחדת עם השי"ת. תורת חיים ממש.

(הסיפור הוא אישי, ואינו הוראה לזולת)

בפרק הקודם עסקנו בעניין האמונה בכוחו של הצדיק לפעול עלי ולהגיע לכל ההשגות שרבי נחמן גילה, וכן להאמין שהתורה עוד תפתח את שעריה בפני ותגלה לי אור מופלא וכן שאין כמוהו, וכיצד דברי הצדיק מתקשרים אל הלב ולכל החוויות שאני מכיר, ואיך כל התורה התפילה והחיים יכולים להתפרש לפי התורה הנלמדת.

הפעם נעסוק במניעה גדולה הגורמת לחלק מהאנשים שלא להשקיע זמן וכוחות בליבון ולימוד תורתו של הצדיק.

ובמקום לדבר באופן כללי, אספר אני על עצמי...

כאשר אני בא לפתוח ליקוטי מוהר"ן, נעמד ועולה כמין 'צדיק' בתוך מוחי ובא אלי בטענות חזקות. הוא אומר, תקשיב! יש לך עכשיו ראש צלול, יש לך כוחות עצומים לשקוד בתורה, האם לא חבל לבזבז את זה על ליקוטי מוהר"ן?.

אולי זה נשמע מצחיק, אבל הקול ההוא רציני ביותר. הוא כל כך רציני עד שפעמים רבות גם מצליח עלי.

פעם אחת אמרתי לו לאותו קול, שאני רוצה לשבת איתו בשדה על כוס קפה ושיסביר את עצמו. "אם אתה כל כך רציני, תסביר את עצמך".

קבענו פגישה... הוא ניסה להתחמק ולא לבוא אבל תפסתי אותו בכוח. אמרתי לו: "תראה, אתה כל כך נחוש, הגיע הזמן שתטען את טענותיך". הקול ההוא חבש מעטה רצינות והסביר לי במתק לשון: "תבין, אנחנו גדלנו על העניין של 'כי הם חיינו', שקידת התורה, התמדת התורה, פלפול התורה. כשאתה לומד חתיכה הראויה להתכבד מהספר "קצות החושן" ואתה מתווכח עליו, ויש לך סברה חזקה - יצאת עם משהו ביד. כשאתה לומד חמש דפים גמרא ונבחן עליהם, אתה תוכל לצאת 'תלמיד חכם'. אבל להתעסק בכל מיני 'בחינות' כאלה של רעיונות, של חיזוק, וללמוד איך לעבוד את ה', איך תצא מזה 'תלמיד חכם'.

שלא תחשוב שאני 'חולק' על ר' נחמן, הוא צדיק גדול, וודאי שזאת זכות ללמוד ליקוטי מוהר"ן, אבל את זה עושים בזמנים שצריך חיזוק, כשאתה מרגיש חולשה ורפיון, אז תתחזק עם איזה דיבור של רבינו. אני אפי' תומך

יום עיון והתחדשות לראשי החבורות במושב תרום

21/04/2025 16:49

21/04/2025 17:43

בהביבותא לאשת ההיל

הכמה לב

מאשה לרעותה בעצותיו של רבינו

ש.ב. משוחחת עם הגב' ח. טוטיאן

נקודה טובה

חייבת להדגיש לך שלא צריך לשפוט את כולם ולקחת עליהם אחריות... אלא רק כאשר עולה מחשבה רעה על מישהו.

ש.ב.: אז מה, מותר פתאום לכל האנשים סביבי לעשות רע ואני צריכה להסתכל עליהם בצורה חיובית ולמצוא נקודות טובות?

ח. טוטיאן: מה פתאום! צריך לדון כל אדם לכף זכות ולא את המעשים. המעשה הרע נשאר רע, אבל העושה נשאר טוב. אין אדם רע שרוצה לחטוא, הרי - "אין אדם חוטא אלא אם נכנסה בו רוח שטות", כל אדם הוא טוב בפנימיות שלו, וכאשר אני מוצאת בו נקודות טובות - זהו הסיפור הפנימי והאמיתי.

ש.ב.: הבנתי, אבל עדיין לא מסתדר לי עם ההשקפה שעליה גדלתי, כאילו מהדברים שלך עדיין נשמע שזה בסדר להיות לא בסדר...

ח. טוטיאן: נו ודאי, אנחנו לא יכולים להיות בסדר כל הזמן. בתור בני אדם ירדנו לעולם הזה כדי ליפול ולקום, כדי לטעות ולהתקדם מהטעות. כמו שכתוב "שבע יפול צדיק וקם" - הצדיק נקרא כך כי הוא מצליח לקום מהנפילה, לומד ממנה ומתקדם הלאה. ולא כתוב בשום מקום שמי שלא נופל בכלל וכל חייו לא טעה נקרא צדיק.

ש.ב.: רגע, ואין עוד דרכים לקום? כי לדון לכף זכות ולהסביר את עצמי, זה נשמע לי תירוצים דלוחים... קצת כמו תלמידה מאחרת שכל פעם שולפת תירוץ אחר...

ח. טוטיאן: אני לא מצאתי עוד דרכים. תשמעי, אני מדברת איתך אחרי שבדקתי את הדברים, ועברתי דרך ארוכה מאד עד שהסכמתי לשמוע ולקבל דיבורים מר' נחמן. גדלתי במקום רחוק מאד מהדרך הזו... ההרגשות שלי כלפי ה' היו רחוקות בהרבה ואפילו מלאות בפחד ובהרגשה שמחפשים אותי בפינה. מי מדבר על חודש אלול וחזרה בתשובה, זה היה סיוט ממש. ופתאום אחרי שבכלי הצליח לשכנע גם אותי להתקרב ולטעום מהתורות של ר' נחמן, מצאתי את עצמי חוזרת בתשובה כמעט מידי יום, זה הפך להיות מתוק ונעים, קרוב ומחובר. אני דנה את עצמי לכף זכות ומוצאת נקודה טובה, זה מרים אותי ונותן כח להתקדם. אפשר לומר לה' בפשיטות: "טעיתי, נפלתי, אבל תדע שבאמת אני רוצה להיות טובה, היה לי היום יום מאד קשה, הייתי נסערת ולא שמת לב מה אני אומרת ועושה, תעזור לי להתקרב אליך ולעשות את רצונך בצורה הטובה ביותר" וזהו. חזרתי בתשובה, קמתי מהנפילה, התרוממתי והתקדמתי. אין חיים טובים מאלו!

רבינו מלמד אותנו לעצור, לא לכעוס על עצמך ולהתבונן פנימה ולומר: "כן, טעיתי. כעסתי על הילדים. אבל אני לא נשברת כי אני רואה גם את הטוב שלי. נכון, כעסתי, אבל הנה - לא שברתי את הכלים. לפחות הרצון שלי נקי לבקש סליחה ולבקש עזרה מה' לפעם הבאה". כך מתקדמים ומצליחים לקום לאחר נפילה.

ש.ב.: ואם לא מצליחים לעשות זאת בזמן אמת? הרי כשנמצאים בתוך סערת הרגשות - מאד קשה להתחיל להתבונן ולמצוא איזה קצת טוב...

ח. טוטיאן: צודקת, יש גם פעמים כאלה. ולכן לאחר זמן, כשנרגעים, אפשר לשבת ולהתבונן בתוכי, למצוא נקודה טובה שתרים אותי מעל המים, ולדון את עצמי לכף זכות.

רק כך אפשר להמשיך לעבוד את ה' בשמחה, ולהישאר חזקה למרות ועל אף הקשיים והנפילות.

ש.ב.: כל העניין של ה'נקודות הטובות' וה'כף זכות', זה רק על עצמי או גם על אחרים?

ח. טוטיאן: טוב ששאלת, ודאי שזה שייך גם באחרים.

כולנו רוצים לחיות עם הרגשה טובה ומצב רוח מרום. מי שמאמן את עצמו לראות את הטוב שבאחר, להגדיל נקודות טובות בסביבתו, הוא המרוויח הראשון מכך, ההרגשה הטובה מגיעה מיד. וכן להיפך, אדם ביקורתי שחושב ורואה רק חסרונות, מפסיד את האור של החיים...

צריך להתחיל לשנות את הראיה שלנו שתהיה חיובית על הבעל / הילדים / השכנים.

הילדה התחצפה? תמצאי בה נקודה טובה, בטוח תמצאי. הנהג באוטובוס צעק עלייך? כף זכות, בטוח עבר עליו יום קשה. וכן הלאה.

המרוויחה הראשית זאת את! הראיה שלך הופכת להיות חיובית, ואת במקום של שליטה עצמית ויישוב הדעת, חיים שמחים ורגועים ממש. תדעי לך, מי שחושב טוב - מרגיש טוב. ומי שחושב רע - כל החיים שלו סובבים בצורה כזו.

ברגע שמוצאים נקודה טובה באחר, מעלים את הבן אדם כולו לזכות, ויכולים לגרום לו להרהורי תשובה ולהפוך אותו לצדיק גמור. דוד המלך אומר בתהילים: "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" - אם מצליחים למצוא נקודה אחת טובה אפילו ברשע גמור, יכולים להרים אותו ממש.

ש.ב.: לפני שנתחיל, רציתי לומר תודה מיוחדת על השיחה הקודמת. לאחר שהבנתי איך ומה עושים, זכיתי להתבודד מספר פעמים. אני לא יכולה לתאר את המתקנות ואת הרוממות שזכיתי להם בזכות ההתבוננות וההתבודדות. שמת לי לב שיש לי קושי להתבודד כאשר אני מרגישה במיצר של רגשות שליליים קשים, כמו כעס עלבון או קנאה, איך אני יכולה להתמודד עם הרגשות הללו ולהתרומם מהם?

ח. טוטיאן: בדורות הקודמים היו 'מוכיחים' שהסתובבו בין העיירות והוכיחו את העם בדברי מוסר כדורבנות. היו גם את לומדי המוסר בעצמם שעבדו על מידותיהם הנחותות ושיברו אותן אחת לאחת. כך יכלו להתמודד עם נפילות.

בימננו, ידוע שהדור חלש וקשה עד מאד לקבל דברי מוסר, לרוב זה מפיל לייאוש וריחוק גדול עוד יותר.

הרבה פעמים היצר אף מתחפש למוכיח קדוש ומשכנע את האדם עד כמה עמוק נפל ועד כמה אין לו תקוה לחזור לה' כי בוודאי יש עליו קטרוג גדול וכעס על שחטא ונפל. ועוד כהנה וכהנה מחשבות המפילות ומנמיכות לבלי יכולת קום.

ברגע של נפילה, על מנת להתרומם מרגשות שליליים שמקורם בנפש הבהמית ישנה רק דרך אחת פשוטה לעשות זאת והיא: נקודות טובות. כמו שרבי נחמן כותב בתורה רפ"ב בליקוטי מוה"ר"ן "אזמרה".

ש.ב.: אזמרה, נקודה טובה, מה זה אומר?

ח. טוטיאן: "אזמרה" זה בעצם להתבונן בנקודה אחת טובה שיש בי, נקודה אמיתית ומדויקת, נקיה ומוזקקת, כל כולה רק טוב, להתמקד בה ולשמוח בה.

רבי נחמן אומר שבכח הנקודה הטובה להרים את האדם, לקדם אותו ולגרום לו לקחת אחריות אמיתית על מעשיו והרגשותיו ולתקנם מהשורש.

כדי להבין טוב יותר, אתן לך דוגמה קלאסית מחיי היומיום שלנו. אמא בישראל במהלך אחה"צ סוער, גועש ועמוס, הגיעה למצב של כעס על ילדיה, צעקה וצווחה, יללה והאדימה. כדרכו של עולם, מייד הופיע בתוכה אדון יצה"ר והתחיל להשמיע לה דיבורים מנמיכים ומקטינים בסגנון של: 'תראי איזה אמא נוראית את', 'למה בכלל את כועסת???' הרי אסור לכעוס ובמיוחד לא על ילדי כ"כ רכים ועדינים... מה יצא מהם? מסכנים שלי!'

לאחר מחשבות כאלה, לא נותר אלא לשקוע במרה שחורה ולברוח אל עבר הלא נודע...

קו אנדלך לנשים:
02-313-10-63

מחזרות

עזכונים * שיעורים * חיזוקים * ראינות וסיפורים אישיים

כל מה שחשוב לך ולנשמה

♦ יום עיון והתחדשות במושב תרום ♦

בס"ד גם השנה נערך יום עיון והערכה לעשרים ראשי החבורות, המשקיעים מזמנם במשך כל השנה למען קיום חבורות אגדלך, המאירות את דעת רביה"ק לאברכים מקורבים מכל רחבי הארץ, תוך שימת לב ונתינת מענה לכל פרט בחבורה.

במסגרת יום העיון שנערך ברוב השקעה במתחם מיוחד ופסטורלי בלב מושב תרום הסמוך לבית שמש, עברו ראשי החבורות חווית מיוחדת ומושקעות, כאשר בין היתר דנו שעה ארוכה בכל הנושאים העומדים על הפרק בניהול חבורה באופן הנכון והמוצלח. בסיום הכינוס חולקו מתנות יוקרתיות לכלל ראשי החבורות כאות הוקרה וההערכה על רוב פעלם. ישר כח גדול לראש מערך החבורות לאברכים הר"ר יצחק אנקווה שליט"א על היוזמה וההשקעה המרובה.

♦ מעות חיטין ♦

בס"ד מרובה ובהודיה להשי"ת, זכינו וחולקו לקראת חג הפסח - מעות "קמחא דפסחא", שוברי קנייה במגוון רשתות מזון, לכלל האברכים החשובים - חברי החבורות שליט"א. בארגון אגדלך מודים לה' מתוך שמחה על סכומי העתק שחולקו לחברי החבורות, כאשר השאיפה היא להגדיל ולהרחיב בשנה הבאה את התמיכה בעו"ה.

♦ התורה הזמנית ♦

הדים רבים למדור "לב לדעת" על מעלת לימוד הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן בעיון. המדור שהחל את דרכו בחודש הקודם, נתקבל ברננה אצל בני התורה שיח' שחלקם אף שלחו למערכת תגובות נלהבות. ברכת ישי"כ מיוחדת להרה"ג שלום כהן שליט"א שממש מנגיש לנו את ההליכה עם התורה בצורה מיוחדת ונעימה.

♦ כינוס חג ♦

בעיר בני ברק נערך כינוס חג מרומם ומיוחד לבחורים החשובים חברי החבורות. הכינוס החגיגי התקיים בבית הכנסת "משיבת נפש" יחד עם הרה"ח ר' שלמה ללום שליט"א ממשפיעי אגדלך בעיר בני ברק.

♦ שר וגדול נפל בישראל ♦

יחד עם כל בית ישראל, אבלים אנחנו על הסתלקותו של מרן ראש ישיבת 'כסא רחמים' המעטיירה - הגאון הגדול רבי מאיר מאזוז זצוק"ל. בס"ד עלו בקו אגדלך ראינות עם תלמידיו החשובים הרה"ג ר' ראובן הלוי שליט"א, הרה"ג ר' יצחק קדוש שליט"א והרה"ג ר' יוסף אילוז שליט"א.

♦ מדורי חג - ראינות השגחה פרטית ♦

חידוש גדול בקו אגדלך עם ראינות מרתקים במיוחד שעלו מידי יום בחול המועד פסח. סיפורים מכלי ראשון וראינות חדשים. ניתן לשמוע את כל הסיפורים בשלוחת הראינות - סיפורי השגחה פרטית, שלוחה 2<1<2. יש להמתין בין הקשה להקשה.

זכיתי והזדמן לי להתפלל בימי ספירת העומר בבית הכנסת של חסידי ברסלב ליד הישיבה בה אני לומד, ומה מאוד נדהמתי מה'עסק' שעושים שם מספירת העומר ומן האנא בכח' והתפילה שלאחר מכן. השאלה שלי היא מה בעצם העניין והמעלה שיש בצעקות הללו, ומדוע התייחדה ברכת ספירת העומר משאר ברכות אחרות (כמו "אשר יצר" ו"ושהכל" לדוגמא) וקיבלה כזה מקום והשקעה בברסלב?

שאלה נוקבת שאלת. מתוך דבריי ניכר כי נפש מתבוננת יש לך. אינך נותן לאירועים מיוחדים לחלוף מעל פניך בסתמיות, אלא רצונך לעמוד על סודם הפנימי, ואשרי לך.

ולגופו של עניין, הנה מובא בספר 'קיצור ליקוטי מוהר"ן' (תורה פ"ג, תנינא) שארבעים ותשע ימי הספירה מכוונים כנגד מ"ט שערי תשובה, ובהם אנו צריכים להיטהר מזוהמתנו ולהזדכך מטומאת מצרים שיש בכל אדם ולשוב אליו יתברך, כדי שגם השי"ת ישוב אלינו בחג השבועות בבחינת "יורד ה' על סיני".

נמצאנו למדים שיש בספירת העומר מהלך מיוחד של התקרבות להשי"ת באמצעות תיקון כל שבעת המידות, וכך נוצר בכל אחד כלי קיבול ראוי לקבלת התורה בחג השבועות.

ר' נתן מברסלב כותב בליקוטי הלכות שמצוות הספירה מבטאת את הרצונות העמוקים שיש לכל יהודי לצאת מגלות הדעת ולזכות לקבל את התורה מחדש, לצאת מגדר בהמה שאין לה דעת ואין לה את כוח הדיבור וכל מעשיה בהתגשמות מלאה ולזכות להיות בגדר אדם עם דעת וכוח של דיבור ובעצם להפוך למהות חדשה.

השינוי הזה מחבר אותנו למצוות התשובה שמהפכת את האדם לבריה חדשה וכלשונו של הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ז') הלכה זו ("אמש היה זה מובדל מה' אלוקי ישראל... צועק ואינו נענה... והיום הוא מודבק בשכינה... צועק ונענה מיד...").

וכשם שהילדת צועקת קודם הלידה, כך ממש זוכים אנו ע"י הצעקה להשי"ת להוליד מוחין ודעת חדשה כמ"ש "שוועתנו קבל ושמע צעקתנו - יודע תעלומות" (עפ"י ליקו"מ כ"א).

חכם לב יקח מצוות ♦ זכות הדפסת והפצת העלון נתרם והוקדש ע"י התורמים החשובים הי"ו

<p>הר"ר שמעון מנשה רביע הי"ו מרבני הארגון לרגל שמחת הולדת נכדו בן לבנו הר"ר יוסף חיים הי"ו יה"ר שיזכו לרוות נחת מכל יוצ"ח</p>	<p>הר"ר יהודה ישראלי הי"ו להודות לה' על כל חסדיו</p>
<p>הר"ר מאיר נחמן אלחדד הי"ו מרבני הארגון לע"נ בניו הק' הבה"ח יוסף דוד והילד משה מרדכי ז"ל שנספו עם מ"ה הקדושים ביומ"ד דרשב"י</p>	<p>הר"ר עמוס לוי הי"ו לזכות הצדיק ר' ישעיה ב"ר משה זצוק"ל שיזכה להיושע בכל מילי דמיטב</p>
<p>הר"ר שמואל ס. הי"ו לרגל הולדת בתו בשעתומ"צ שיזכה לגדלה לתורה לחופה ומעשי"ט</p>	<p>הר"ר מרדכי ש. הי"ו להודות לה' יתברך על כל חסדיו שבכל יום ובפרט עתה</p>
<p>הר"ר יוסף חיים אבאי הי"ו להודות לה' על כל חסדיו ובפרט על הולדת בנו שיזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים</p>	<p>הרב החפץ בעילום שמו הי"ו לרפואת הר"ר יעקב חיים בן מרוסל הי"ו לרפו"ש בתושח"י</p>

זכות רביה"ק תעמוד להם ולזרעם ויתמלאו כל משאלות לבם לטובה ברוחניות ובגשמיות ויזכו לראות נחת מכל יוצ"ח אמון. (ניתן לתרום במס' 052-714-0454)

קו 'אגדלך'

הודעות ועידכונים • שיעורים
חיוקים קצרים • ייעוץ טלפוני מנדולי הרבנים
שלוחת החבורות

02-313-75-56

063.4.1253986-גורית-ת"ת /אחמנות גורית-ת"ת